

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA

PERIÒDICH SATÍRICH

HUMORÍSTICH, ILUSTRAT Y LITERARI

DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SEMANA.

10 céntims cada número per tot Espanya

Números atrassats 20 céntims

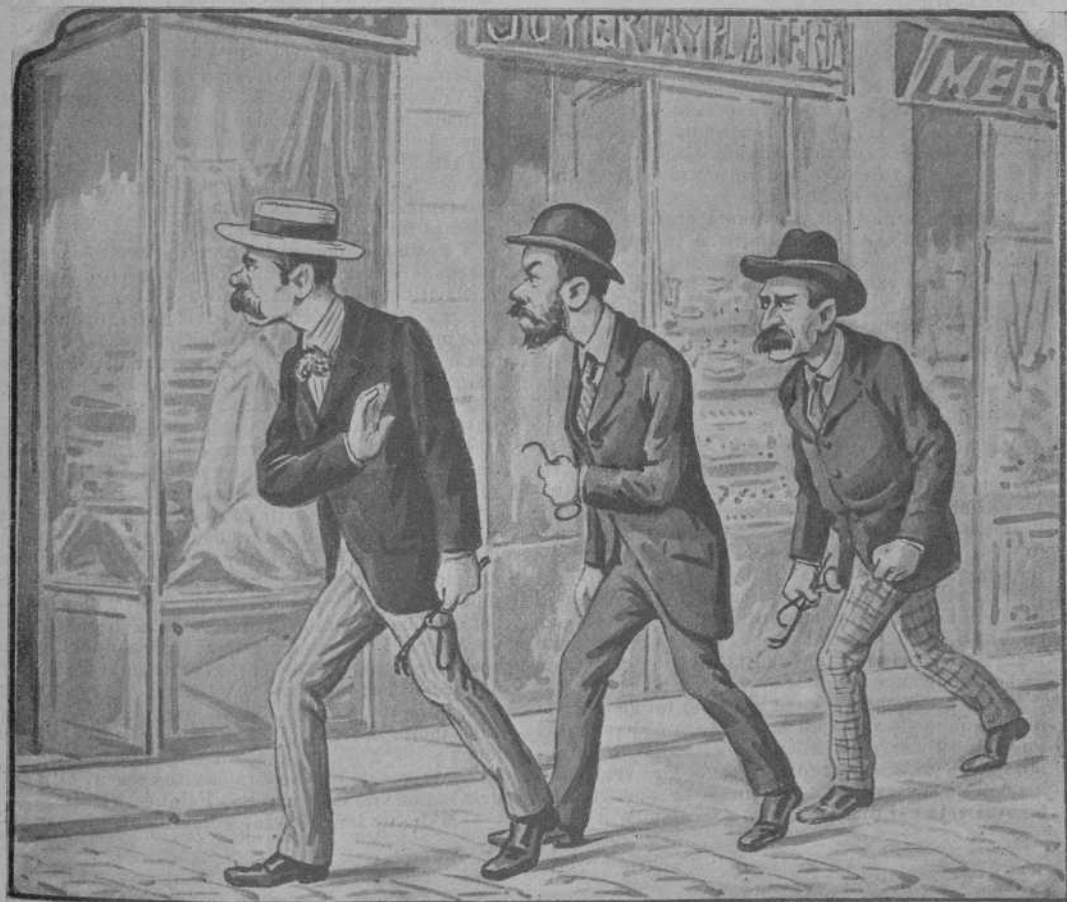
ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre, Espanya, 3 pessetas
Cuba - Puerto Rico, y Extranger, 5

TIPOS DE ZARSUELA

—Soy el rata primero...— Y yo el segundo...—Y yo el tercero...

CRÒNICA

Fa alguns anys que viu a la Plassa de Sant Jaume, a poca distancia de la Casa Gran, en un pis de moltes oberturas, per lo qual la veu sempre la Casa dels embolichs, desde 'l despaig, desde 'l menjador, desde l' arcoba... fins crech que desde 'l gabinet reservat ahont se fa dos vegadas el seu apellido.

Va entrarhi per primera volta l' any 87, com a Llàtzer, en virtut de una miraculosa resurrecció que va tenir lloch en lo catau electoral del carrer de Flassaders: per cert que ja estava desauçiat dels metjes, y en especial del Doctor Lloret qu' era 'l seu contrincant y li portava una gran ventajia; pero á última hora, en virtut de una copiosa sangría aplicada oportunament en aquella part del cos ahont se sol portar lo butxacó dels quartos, va conseguir que l' infelis metje Lloret se morís de repent, y ell, viu y aixirit com un pèsol, se'n va anar á administrar, de franch, per supuesto, 'ls interessos de la Pu-billa.

Es fama que 'l difunt Fontrodona va dir al véu-re'l arribar:—Aquest xicot promet... M' es molt simpátiç... Si 's porta bé, quan me mori li deixaré las meas calsas.

¡Y vaya si se'n va portar de bél... Encare hi ha qui recorda 'ls salts mortals ab que anava de un partit á l' altre, de una menjadora á l' altra menjadora, mogut per l' afany de... ser útil als interessos del comú. Per cert que fent cabriolas se va guanyar una vara de tinent d' alcalde... y una gran respectabilitat. ¡Cóm no, si ell sigué l' inventor de aquell faixí, que va fer dir á un regidor del seu temps:— M' agrada aquesta insgnia porque s' ha de portar sobre la tripa!

Desgraciadament per ell, la lley Mellado, dictada contra 'ls regidors de ofici, va soptarli la gran arrancada que havia pres. Al any 91 se retirava á casa seva, desconsolat, lo cor plé de tel, amargada l' ánima de anyoransa. Vuit anys ha estat suspirant per tornarhi... y á la ff ho ha conseguit. Un pas hi ha no mes desde 'l seu domicili á la Casa Gran y ell ha necessitat vuit anys per donarlo, y encare ab l' ajuda del govern de Madrid.

Pero aixó sí, ara ell es l' amo: l' alcalde del rey: una especie d' As d' oros dintre del joch de cartas qu' está avuy en exercici.

—Carta senyalada: 's coneix!—han dit fins els mes lluscos.

Y ell, reinfantse com un gripau, ha contestat:— Ah, sí! Donchs fora; desd' ara 's jugará á porta tancada.

Y ¡plaf! ha rebotat la mampara de l' alcaldia als nassos de Barcelona.

Condemnat, en virtut del origen del seu nomenament y de las causas que l' han motivat, com també per obra de la seva insignificancia personal á ser l' alcalde més impopular que ha tingut may Barcelona, 'l veurán fer tot lo possible porque la seva impopularitat rebassi 'ls últims límits de lo tolerable. Com los réprobos que ja han donat l' ánima al diable, exagerará fins á lo inverossímil la seva actitud antipática. Entaulará ab la ciutat un desafío á fástich, intimament convensut de que ell ha de de sortirne vencedor.

Es un gust com un altre veure per tot arreu miradas que medeixen á un home de cap á peus, bocas que tocan l' ase y espatillas que 's giran, y ell el saborejará aquest gust... ó á lo menos farà veure que 'l saboreja, porque lo mes probable es que la professó li vaja per dintre.

—Mes tant-se-va!—exclamará quan mes engoltag estiga en aqueixas preocupacions que á tothom fan mella per groixuda que 's tingui l' epidermis.—Lo gran qué es empunyar la vara, siga á satisfacció, siga á disgust de tot un poble.—La vara ben manejada es en aquest temps una clau d' or... Es la varetta mágica de las virtuts dels quientos maravellosos.

Y aixó 'l consolará, porque es ambició y es egoista... y com després de quatre anys d' aprenentatge coneix totas las tasqueras, viaranys y amatalls de la casa dels enredos... creguin que treballará com un alarb per la regeneració de la patria... sí, de la patria aquella que quan s' es alcalde 's porta cenyida ab un faixí vermell.

Ell l' ha compresa millor que ningú la índole de aquesta mena de treball, y per aixó desde 'l primer moment s' ha orientat, buscant l' aïslament més absolut.

Lo seu despaig es un recinte impenetrable. Perque desde fora no puga sentirse ni l' olor de lo que s' hi ha de guisar, ha suprimit hasta l' antesala. Per esquivar á la premsa que tot ho espia y tot ho canta, va invitarla á compareixer á la seva presencia, pera donarse 'l gust de dirigirli quatre insolencias molt propias de la seva especial educació. Després de lo qual devia dirse:—Ara si aquests noys tenen dignitat, no tornarán may mes, de manera que haurém lograt treure de aquesta casa hasta la sombra de un periodista.

Altres alcaldes han buscat la llum; ell en cambi vol la fosca: altres alcaldes procuran estar en comunitat de ideas y sentiments ab lo poble que administran: ell en cambi se sent divorciat de aqueix poble, y s' hi troba molt bé, porque aquesta situació favoreix los seus propósitos. Si l' alcaldia es com diuen una mina que té de particular que 'ls traballs d' explotació sigan subterranis?

***

Hi ha qui li diu alcalde no de Barcelona, sino de 'n Villaverde. Hi ha qui fent us de un nom familiar l' anomena *Tipepe*... Mes jo crech que li escau millor un altre nom. Per estar en lo just se li ha de dir alcalde *Taup*, per las sevas aficions á entafurar-se sota terra ó si volen, alcalde *Erissó*, porque sobre tenir las mateixas inclinacions que 'l taup está además tot ell cubert de puas.

Y notin que tant el *taup* com l' *erissó* encare que rosegadors son dos animalons molt poruchs, que al mes petit remor se fican dintre del cau.

Aixís ell també: com si patís l' horror de las distancias propi de certs neurasténichs, la plassa de S. Jaume li fa basarda, y ab tot y ser tan curta la que separa 'l seu domicili de la Casa Consistorial no veurán vostés que s' atreveixi á atravesarla. Ell no hi entra may á la Casa del poble per la porta gran flanquejada per las dos estátuas de 'n Fivaller y de don Jaume. Qualsevol diria que pren aquellas marmóreas figuras per dos amenaçadors fantasmas.

Aixís es que al sortir de casa, girant la vista á un y altre costat, esporuguit, cautelós, s' esquitlla per la plasseta de Sant Miquel, penetrant á la Casa dels enredos per una porta secreta. Potser obra aixís per modestia, á ff de sustreure's á las ovacions que podria dedicarli 'l poble de Barcelona... sobre tot al enterarse de l' abnegació ab que ha renunciat al càrrech retribuít que desempenyava en la Companya de Alicante pera dedicarse exclussivament y de franch á fer el bé de la ciutat, desde l' alcaldia.

Es molta llástima que s' haja de pendre tanta molestia y haja de passar tan neguit per recorre la curta travessia que separa las dos casas. Casi valdria la pena de cridar al Sr. Falqués y dirli:

—M' ha de fer, pero immediatament, un pas sub-

LA PUBILLA Y 'LS REGIDORS

Barcelona prou treballa,
estirant per tots costats;

pero ¿ells soltá aquests assientos?
¿Hi están tan ben enganxats!

terrani, perque puga anar á Casa la Ciutat sense passar pel carrer.

Será, en veritat, una obra facilissima y de poch cost, ja que fins podria aprofitarse la claveguera.

Y aixis l' arcalde subterrani, l' arcalde *Taup*, l' arcalde *Brisó* acabaria d' estar en caràcter, y cada dia al anarse'n al despaig se veuria dignament acompanyat per una gran comitiva de ratas.

P. DEL O.

MALA MARE

La llet sabrosa y dolça tos pits gentils reinfia, el néctar de la vida forseja per rajar; del fill de tas entranyas els llabis, en va, cercan els botonets de rosa que 'l tenen d' alletar.

Ben lluny, á la montanya, ¡pobre infantó! l' envias, perque mami la vida de un mercenari pit; del teu costat allunyas las alegrías nobles que 'ls fills á casa portan ab son primer vagit.

¡Y dius per tot qu' ets mare! y ho dius tota ufanosa sentint la frisó intensa de la oprimida llet, que furga y t' esgarrapa dihente:—¡Mala mare! ¡per qué m' inutilizas? ¡Ingrata! ¿Qué t' hi fet?—

Tot just tú, concebias la flor del matrimoni naixia ella en tas venas, corria per ta sanch, y per primera volta matrona, t' extremia omplinte generosa el pit gemat y blanch!

Y ara la vols fora, y ara t' martiritza la cohiador que alegra las mares de bon cor. Els balls y els espectacles te temptan sols, ilusa, y l' infantó t' anyora, y t' crida ab amarch plor!

Tú, vols ésser gemada y conservarte hermosa al tálam de la vida, als brassos del marit; els goigs del matrimoni te tenen obcecada y encén el sensualisme tot el teu cos polit.

Tú, vols mori abrusada com una papallona en torn de flam genéssich sense repós voltant. Per xó vols ésser lliure, per xó vols ésser bella, per xó desagrahida, allunyas ton infant!

A. LLIMONER.

AB EL DEGÜT RESPECTE

Si 'l venerable senyor Governador civil de la provincia y *hermano* nostre no s' ha d' enfadar, me pendré la llibertat de donarli traslat d' una carta que un amic resident á Viladócil, y tan *hermano* seu com jo mateix, m' envia en l' últim correu.

La carta en qüestió, com el senyor Sanz podrà veure, va dirigida á n' ell; pero l' amich me la con-signa á mí per varios motius, qu' en un paperet que vé apart m' especifica.

«Aquest escrit,—me diu—encare que destinat al governador, te l' remeto á tú, primer y principalment perque la direcció d' aquest senyor á punt fixo no la sé.

»En segon lloch, com diuhen que ara 's perden tantas cartas, hi pensat que si l' enviava directament á n' ell y no 'm contestés, ab rahó ó sense 'm pensaria que no l' havia rebuda, y enviántela á tú sabré que si no 'm respons es que efectivament s' ha perdut.

»En tercer lloch, escrivintla temo haver comés algún desacato, per lo qual, tú, que com á barceloní hi estás mes versat, coneixerás si la carta es pecaminosa ó qué, y compendrás si li has de donar curs ó tirar-la á la panera.»

Com jo, senyor Governador, no veig en lo memorial del meu amich res que caygui dins del Códich —á no ser que últimament, que tot es possible, s' hagués introduhit en la llei alguna modificació restrictiva—cumpleixo llealment lo seu encárrech y m' apressuro á copiar la epistola, qu' expurgada d' algunes disculpables incorreccions ortogríficas, diu aixís:

«Senyor Governador: Celebraria que al recibo de aquestas quatre ratillas se trobés en perfecta salut: la nostra per ara es bona, á Deu gracias.

»La present no té altre objecte que manifestarli la sorpresa, la gran sorpresa ab que aquí hem rebut la noticia de que á la provincia de Barcelona han sigut suspesas las garantías constitucionals.

»Quan l' alcalde 'ns ho va comunicar, ens pensavam que volia rifarsens.

—»Arri allá!—li deyam.

—»Sí, noys, sí—tornava ell:—suspesas. El governador ho ha fet públich.

—»Pero ¿per qué?

—»Perque sembla que á Barcelona hi ha gent que fa 'l tonto per pagar la contribució.—

»Nosaltres, senyor Governador, som pajesos y no tentm lletra menuda; pero de totes maneras ens va semblar que la rahó que l' alcalde ens donava pera justificar la suspensió de garantías era bastant poca solta.

»O sino, vinguim aquí. Ja que las han suspesas á Barcelona, ¿per qué no las suspenen á Madrid, y á la Corunya, y á Málaga, y á Valladolid, y á tot Espanya?

—»¿Per qué las hem de suspendre allá? dirá vosté.—¿Qué ha fet aquesta gent pera haver de sufrir semblant castich?

»Aixó cabalment es lo que pensém nosaltres. Si Barcelona, si la capital s' ha posat en aquesta ó en aquella actitut; si aquests ó aquells industrials no volen pagar ¿quina culpa hi té en tot aixó 'l resto de la provincia?

»Viladócil, senyor Governador, ha pagat religiosament, sense xistar, que per xó es dócil y vila; Viladócil ha complert patrióticamente ab els seus debers, y no obstant y aixó la fan passar pel mateix adre-sador que la rebelde Barcelona...»

¿Li sembla just aquest procediment? ¿Li sembla equitativ que de pecats que altres han comés n' ha-guém d' anar jeperuts nosaltres?

»Si Barcelona ha faltat, castiguinla enhorabona, fiquinla al calabosso, pórtinla á Montjuich, suspén-guinli las garantías, privinli la respiració... pero per amor de Deu, no hi enredin á tota la provincia.

»La Constitució es una joya preciosíssima, y com á tal l' hem pagada. Per possehirla íntegrament, sense mermas ni desqüentos, cumplim las lleys, sa-

tisém las contribucions, besém la ma al bisbe cada vegada que passa per aquí... y á pesar de la nostra bondat y obediencia jara 'ns las suspenen!

»¿Qué diria d' un propietari que perque l' estadant del primer pis no li satisfá 'l lloguer, treu de casa no sols á n' ell sino als vehins del segón, del tercer y del quart que 'l pagan puntualment cada trimes-tre? ¿Qué diria? ¿Que 'l propietari es boig?

»Pues... apliqui 'l qüento.

»Viladócil vol tenir lo dret de reunió y 'l d' asso-ciació y la llibertat de pensament, y la d' imprenta y totes las llibertats: por xó paga.

»¿Que Barcelona no ha pagat? Enténguinse ab ella; pero á nosaltres, que cap culpa hi tenim, no 'ns interrompi las oracions ni 'ns suspengui res.

»Atenent rahons tan sólidas, espero, senyor Go-bernador, que posará desseguida quatre mots de lletra al goberny y procurarà esmenar el disbarat y l' injusticia que acaba de cometre ab nosaltres.

»Sens altra cosa de particular, expressions als que preguntin per mí y mani y disposi del seu atent servidor—*Pau Senzill.*»

Aquesta es, senyor Governador y hermano, la carta que 'l meu amich s' ha servit enviarme, y que, sense que aixó siga aludir á ningú, revela mes bon sentit que certas *alocucions* que devegadas s' en-ganxan per las cantonadas.

¿La atindrà vosté? ¿La contestará? ¿La donará al noy perque 'n fassi *pajaritas*?

Per lo que pugui ser, jo ja hi escrit al pobre Sen-zill, recordantli que, segons diu el poeta,

*la mitad de las cartas que se pierden,
se deben de perder.*

A. MARCH.

LA NOYA Y LO CANARI

FAULA

Un canari jo tenia molt gentil y molt xamós; cantava de nit y dia y la gent s' hi embadalia ohint son cant harmoniós.

La noya que d' ell cuydava era rossa com un sol: com ell dia y nit cantava y son cant parias donava al més bell del rossinyol.

Lo canari se dalia per mellor qu' ella cantar, y esforsarse tant rolia, que 'l pobressó en un sol dia sense veu se va quedar.

Queda ab aixó demostrat aquest adagi tant cert que may deu ser oblidat: «Qui tot ho vol, tot ho pert.»

ENRICH COCA Y CRÍA.

RECORT

Passejavam los dos, 'prop de la platja un bell mati del calorós Agost; anavam agafats per la cintura y mirantnos s' mriant rublerts de goig. Ella son cap depositá en ma espalla; en son puríssim front vaig fé un petó; me 'l retorná ab amor y foll deliri... y plé de gelosia eixia 'l sol.

JOSEPH PUJADAS TRUCH.

UNA INSTITUCIÓ CATALANA

En la GRANJA EXPERIMENTAL
Instal·lacions CASTELLÓ

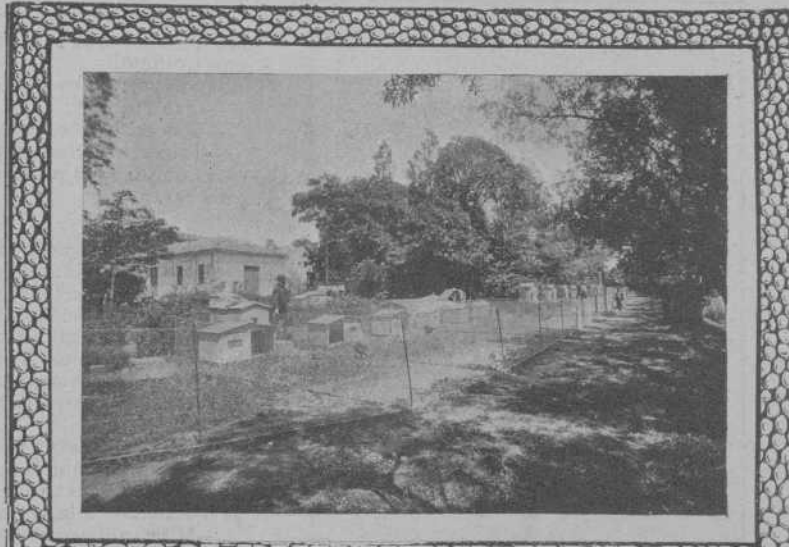
Ab motiu de la pròxima obertura del interessant curs d'Avicultura que 'l dia 3 del vinent Novembre comensarà a explicar en la Granja Experimental d'aquesta provincia (Gracia) lo senyor D. Salvador Castelló, avicultor y director de la Revista *La Avicultura práctica*, tenim verader gust en donar a conèixer avuyals nostres lectors la vista fotogràfica d'algunes de las instal·lacions avícolas que figuran en dit establiment.

Pot ben dirse que si a Espanya s'hi ha introduhit la ensenyansa avícola, se deu exlussivament a Catalunya, puig en una població catalana, Arenys de Mar, fou ahont se donà per primera vegada aquesta ensenyansa, baix la direcció del citat Sr. Castelló, qui la va crear en sa coneguda *Granja Paraiso*.

La Diputació Provincial de Barcelona y 'ls enginyers agrònoms de la Escola provincial d'Agricultura, comprenent la gran utilitat del curs que explicava 'l Sr. Castelló, varen introduhirlo en sas ensenyansas, autorisant a aquest a organisar per son compte y a sostenirla a sas expensas en la *Granja Experimental*, una secció d'Avicultura, a fi de que las 60 lliçons teòriques que forman el curs anessin acompanyadas de la práctica, tan necessaria en aquestas materias.

El Sr. Castelló, que dóna el curs gratuïtament, vejé l'any passat plens los banchs de la classe, a la qual assistiren 28 alumnos matriculats pera

Vista general de las instal·lacions avícolas.

Parch de rassas.

obtenir lo diploma d'Avicultura, y més de 20 oyents.

Ab precedents tan falaguers, es d'esperar que 'l curs de 1899-900, que serà més complet en quant a prácticas per comensar en Novembre en lloch del Febrer, se veurà també molt frequentat per las numerosas personas que tenint afició a la virám, se dedican a criarla per industria ó simplement per gust.

E. M.

Parchs de reproducció é hidromares.

¿QUÉ FA LA POLICÍA?

—¡Socorro!...
—¿Quié es aquesta Socorro? ¿La seva senyora?

MONEDA DE L' HISTORIA

Un cert Pacuvi que intentava demanar algún diner á César August, pensá valerse de una estratagemá dihentli:

—Senyor: ¿sabs que diuhen per aquí?

—Qué diuhen?

—Qué m' has concedit una crescudá gratificació.

—Deixa'ls garlar—replicá August.—Son suposicións que fan els murmuradors, pero tú no 'n creguis res.

La célebre Cornelia, filla de Scipió l' Africá y mare dels Gracos tingué de visitar á una cortesana de vida alegre y llicenciosa pera invitarla á contribuir á un' obra de beneficéncia.

Aquella dona mundana que vivia rodejada de opulencia, volent humillar á Cornelia li ensenyá las valiosas joyas y 'ls grans tesoros que possehia, puig ja sabia que Cornelia portava una vida molt modesta.

Quan la cortesana torná la visita á Cornelia, li demaná que també li ensenyés las sévas joyas, y la dama romana fent venir als dotze fills que tenia y presentantlos á la visitant, li digué:

—Mira, aquestas son las dotze preciosas joyas que m' ha regalat el méu marit. Tú de aquesta mena no 'n tens cap.

Vespasiá donava 'ls cárrechs del imperi als mes pobres y necessitats. Y una vegada 'ls veyá rics y poderosos á costa del poble, 'ls processava y 'ls hi confiscava 'ls bens.

D' ell se deya que considerava als seus empleats com esponjas: quan secas, las mullava, quan mulladas las escorria.

Se conta de aquest mateix emperador que al reprotxarli 'l séu fill Tito, l' haver imposat una contribució sobre una cosa tan repugnant com las escombrerías de Roma, li entregá una moneda d' or dihentli:

—Té, olórala: ves si put.

Muley Ismael emperador del Marroch, va dictar midas severíssimas contra 'ls lladres y 's cumpliren ab tal rigor que acabá per reynar la mes absoluta seguretat en tot l' imperi.

—Ningú toca res—li deya un día 'l séu Visir.—Fa no se quants días qu' en lo meu carrer hi ha un sach de nous, que 'l degué pendre algún traginer... donchs aquesta es l' hora que ningú s' ha atrevit á tocarlo.

—¿Y cóm sabs—preguntá l' emperador—que lo que hi ha dintre del sach son nous.

—Perque li mogut ab el peu y ho he conegut ab el soroll.

L' emperador cridá al butxí y feu tallar lo peu del visir ab que havia tocat lo que no era séu.

EN LO VANO

D' UNA QUE M' HO HA DEMANAT

Quan contemplo alguna nena de simpática figura que postreja ab ternura al vano que te á las mans y ab ell juga y l' acaricia ab certa coqueteria tornarme vano voldria ni que fos per pochos instants.

Si acás vosté, Merceneta,
creu lo que hi ha escrit aquí,
vegi si li puch servi
de vano, alguna estoneta.

J. STARAMSA

LLIBRES

DE SOL A SOL, per EVELI DORIA Y BONAPLATA.—Lo senyor Doria vá donarse á conèixer anys enrera ab un notable llibre de *Faulas* intitulat *Roba vella*, del qual ens ocuparem oportunament. Sentintse poeta s' esplaya ara per altres espays mes lluminosos. Ja no paga tribut al enginy que suposa l' inversió de una faula de la qual puga deduhirse n una lliçó pràctica aplicable á diversos cassos de la vida: avuy se ns presenta poeta subjetiú, eminentment lirich, dotat de un sentiment exquisit.

Ens entrega 'l seu cor de pare y d' espós y 'ns fa sentir las íntimas emocions de la vida de familia, iluminada sempre per un raig de poesia. Desde que s' enamora de la dona que ab ell havia de uirse, fins que la pert, després de haverli donat fruyt de benedicció, 'ns ofereix sas puras impresions, enllassadas ab l' espectacle de la naturalesa. Aixís, aqueix periodo de la seva existencia simula un dia breu ab sos variats aspectes, ab sas horas caracteristicas, ab sa *Matinada*, ab son *Mitjorn*, ab son *Capvespre*, ab son *Sol-post*.

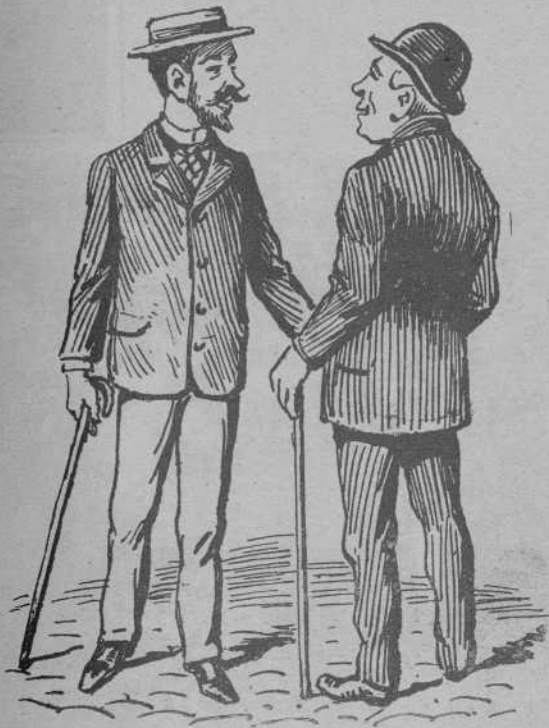
Ab aquests títuls mateixos están designats los quatre cants de aquest poema intim fondament sentit y plé tot ell de noble sinceritat. Es tot ell un teixit primorós d' alegrías y dolors, de esperansas riatlleras y de tristesas mitigadas per una gran resignació.

Pera posar de manifest los mérits del poeta rea trobo més apropósit que transcriure una de sas composicions, la primera que se 'm presenta al obrir per atzar lo llibre:

ESPAHORDIMENT

Quan lo Cel está ben negre

ELS QUE HO ENTENEN

—¿Cóm están á casa seva?
—¿Cóm? Arreglant las maletas per emigrar.

UNA OPINIÓ

—¿Qué tal, senyor batlle? ¿Li proba la vara?
—No hi tingut temps de tastarla encare.
—¡Bé, home, ja la tastará; no 's desanimi!

y 'ls aucells ben arraulits
y no 's veu ni un rostre alegre
y 'ls conreus semblan marcits;
quan la mar udola inflada
y butzina irat lo vent
y 'l ressó de la tronada
va atansantse lentament;
quan las ayguas desbordadas
s' esbargeixen per la vall
y las canyas arrancadas
van surant torrent avall:
quan m' apar sentir los passos
de la Mort que aprop s' esmuny...
mal que 'us tinga entre mos braços
sempre 'm sembla que 'us tinch lluny.

¿Veritat que no s' hauria desdenyat de firmar aquesta versos lo mestre Marián Aguiló?

Rebi, donchs, la nostra enhorabona un poeta que tals vibracions sab arrancar á la corda del sentiment.

RATA SABIA.

PRINCIPAL

No pot queixarse 'l públich per falta d' estrenos.

En primer lloch davém citar lo quadro dramátich; *Lladres!* original del Sr. Iglesias. Es una producció vigorosa, verdaderament mascle y de una poderosa intensitat d' efecte.

Res importa que l' acció se reduheixi á una sola situa.

ció: la de dos pobres que havent trobat una carter, tenen por de que 'ls la robin, mentres que quan no tenien res, á lo menos dormian tranquils. Per una equivocació l'home mata á la dona, prenentla per un lladre.

Lo lloch de l'escena, l'acció y 'ls personatjes trassats ab gran fermesa, produheixen una ilusió completa. Molt hi contribueix també la manera com ha sigut posada en escena y representada. Tanta escrupulositat y un cuydado tan exquisit no se sol veure gaires vegadas en los teatros barcelonins.

El llojo drama dels Srs. Francos y Llana, adoleix de falta de interés y d'emoció escénica; pero no 's pot negar qu' está escrit ab aquella correcció ab que acostuman á ferho 'ls escriptors de Madrid, quan s' hi esmeran.

Peró aixó sols no basta pera sostenir un' obra teatral, y es de temer que aquesta será realment de *llojo*, sense donar grans resultats *económichs*, als seus autors.

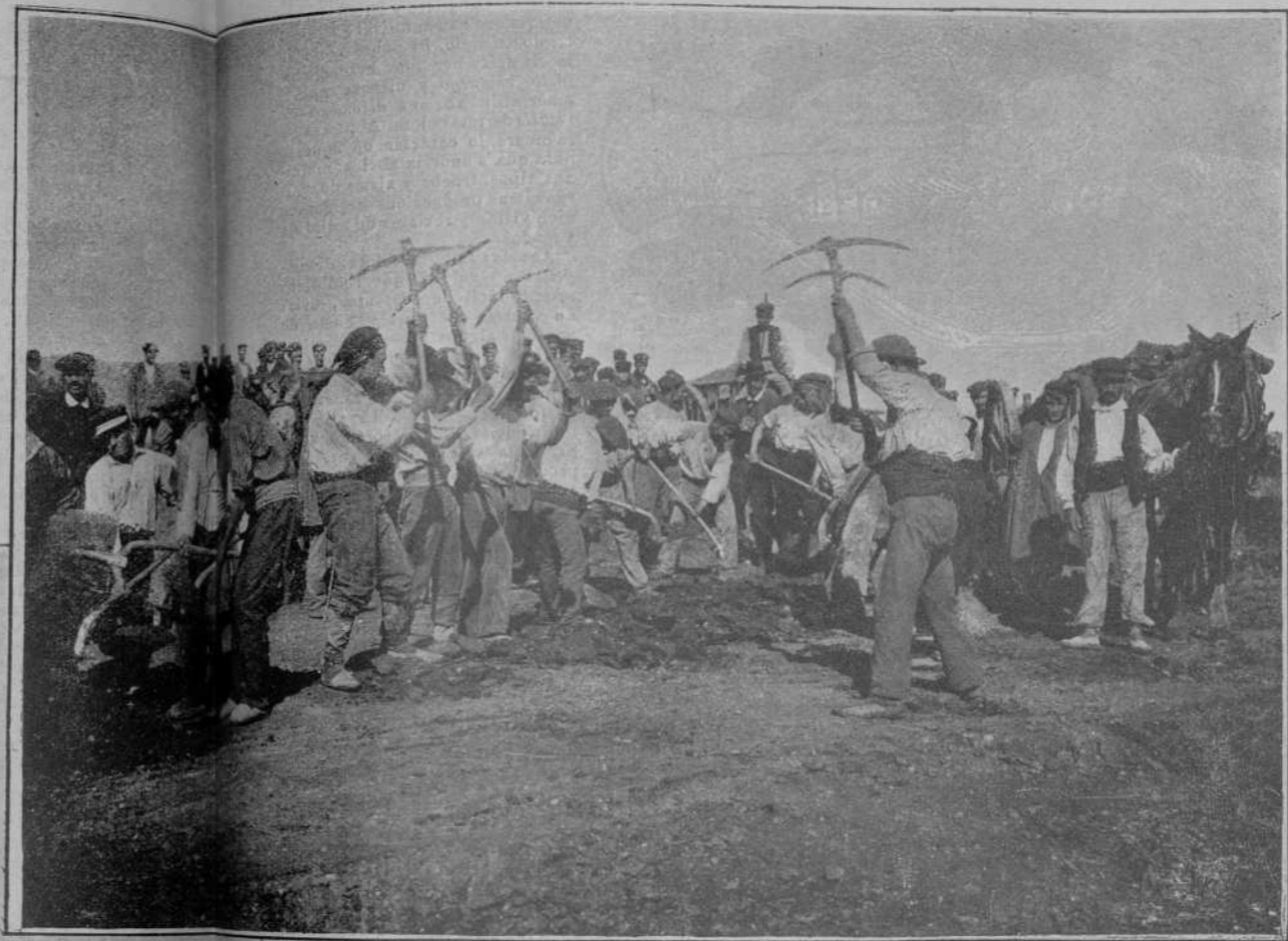
Lo sainete *Las guardillas* del Sr. Arniehes pertany al número de aquelles produccions xistosas, que no tenen altre objecte que fer riure al públich á copia de agudesas... encare que algunas en lloch de punxagudas resultin romas per lo gastadas.—Aquesta classe de pessas abunda molt en lo teatro castellá, sent de notar que 'l bon humor espontáneo en aquest temps deu haverse encarit, puig els autors solen estalviar-lo tot lo que poden.

Dimars estreno de «No 's pot dir.»

De un' hora lluny s' endavina la procedencia francesa de aquesta producció.

Lo Sr. Ferrer y Codina vá sortir al final á rebre 'ls aplausos del públich, y es de creure que s' haurá apressurat á transmètre'ls al difunt Labiche, encare que s' haja hagut de valer de un *medium* espiritista.

Bó será ademés que de passada li demani mil dispensas per haver posat sas graponeras mans en una de las obras mes aixeridas del célebre autor francés. «Figuris—li podrá dir—si es bó lo que voté vá escriure, que ab tot y haverhi fregat els draps de cuyna de la meva musa d' aygüera, 'l públich s' hi fa encare en certs passatjes un bon panxó de riure.»

Brigadas d' obrers explarant el terreno ahont s' ha d' aixecar la nova *Plassa de Toros* de la Gran-Vía

(Ins. RUS. original de LA ESQUELLA.)

¡PER LA REGENERACIÓ D' ESPANYA!

LIRICH

Lo mestre Kogel es realment una notabilitat, que sab dirigir l'orquestra ab gran aplom y verdader coneixement de las pessas y dels autors als quals dedica la seva batuta.

Peró 'l seu rasgo característich no es tant el sentiment, ni l'expressió, com l'efectisme.

Així tingué ocasió de apreciarlo 'l públich que assistí al primer concert, en lo qual el mestre alemany dirigí la sinfonia heroica de Beethoven sense partitura. Es aquest un *tour de force* que no 'l poden fer gayres directores d'orquestra, si bé no son pas aquestas habilitats las que 'ls filarmónichs van á veure en un concert.

Las dos obras novas *Husitska* de A. Dvorák y *Les preludes* de F. Liszt no van entusiasmá ni molt menos á la concurrència. A l'última sobre tot no li falta més en alguns passatjes que un ball de gran espectacle ab la seva corresponent apoteosis.

Veritat que sigueren tocadas després de l'*Heroica*... y ¡amigo! en Beethoven es com aquells arbres corpulents que tot s' ho xuclan y no deixan creixer ni una herba á la seva sombra.

ROMEA

Un altre arreglo... y aquest del género grotesch.

La comedia *La primera volada* encion un pensament que degudament desarrollat podría interessar y fins ser molt bonich. Pero 'ls arregladors Srs. Serrat y Casademunt no se 'n han anat ab primors, y han abocat el sach de la sal y el pebre en grá ab tan poca consideració, que 'l guisat no se 'l menja ni 'l mateix dimoni.

¡Quán será que 'ls autors aficionats á utilizar obras ajenas, posarán en aquesta feyna, no tan fácil com sembla á primera vista, 'l degut cuydado?... ¡Qué lluny, pero qué lluny estém de aquells bon temps en que l' Aulés se feya aplaudir ab sos rasgos de aticisme y ab la seva inagotable bona sombra, al transplantar obras extrangeras á l'escena catalana! Alló era trassa; pero aixó....

Vaja, que ni val la pena de parlarne y hasta es malaguanyada la tinta que s' hi gasta.

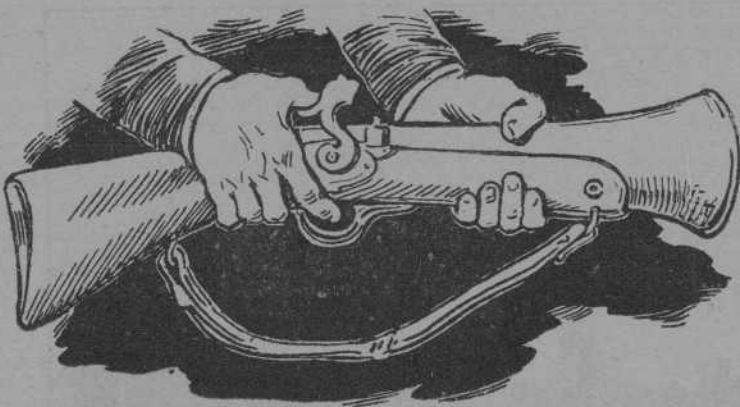
NOVEDATS

L'ópera *Lakmé*, de 'n Delibes, posada á benefici de la Srta. Barrientos, produhí un de aquells plens colossals, y proporcioná á la jova artista un triunfo dels que fan época en la vida de una artista.

Si bé es veritat qu' ella tot just comensa sense haver arribat encare al plé de sas facultats, posseheix ja tals condicions, que quan li es permés fer gala de sos primors de garganta, se 'n emporta al públich.

RAHONS FÍ DE SIGLE

Arguments de moda.

Óbtinué una ovació, principalment en l'aria de las campanetas, y després de l'òpera al cantar lo preciós waltz de *Mirville*, de una manera arrebadora.

Dimars, en lo benefici de la simpatiquíssima Berlendi, se renová l'plé y 's reproduhi la gran ovació del dissapte.

Inútil dir que tot aixó y molt més se mereix la encantadora intérprete de *Mignon*, que ha sigut la estrella més brillant de l'última temporada lírica.

Y ara en aquest teatro aném á cambiar d'espectacle.

Pera demá dissapte está anunciada la primera representació del famós drama *Cyrano de Bergerac*, per la companyia que dirigeix lo primer actor Sr. González, substituït en aquesta obra del Sr. Díaz de Mendoza, en l'*Español*, quan aquest últim actor caygué malalt.

Es molt gran l'interés que ha despertat á Barcelona l'obra afortunada de 'n Rostand, sent de creure per consegüent que al teatro, demá á la nit, no s'hi cabrá.

ELDORADO

Los estrenos han anat á parells desde la nostra última revista.

Comensém pel primer. *Niña Rosa* es una humorada inverosímil y empedrada de ripis (ja no hauria de ser de 'n Jakson) que proporciona ocasió de lluhir las sevas gracias sandungueras á la tiple Consuelo Taberner, ia qual fá una criolla assedegada de marit.

La música dels Srs. Rubio y Estellés se compón de unas quantas pessas adotzenadas... y parin de contar.

De manera que, á dreta lley, la tiple qu' es la que salva l'obra, es la que hauria de cobrar tots los drets del autor y dels músichs.

Lo segón estreno, es la sarsneta *Instantáneas*, lletra de 'n López Silva y l' Arniches, y música deis mestres Valverde (fill) y Torregrossa.

L'obra pertany de plé al género de revistas. En sos primers quadros, que son animats y vius, esclatan uns quants xiates de aquells que alborotan: en los darrers ofereix uns quadros vistosos de aquells que treuhen la son de las orellas. Tal es el bail de las papellonas, y un pet de sevillanas quo no hi ha mes que veure.

Obra destinada principalment al afalch dels sentits, termina en sech, quan als autors tenen á bé acabarla. Veritat es, que anant presentant quadros podria durar fins al día del judici; pero ab los que ostenta ja n' hi ha prou per provocar lo gran éxit que va obtenir, auguri segur de que ha d' eternisarse en lo cartell.

Y aixó que dintre del género xich representa un verdaer retrocés... una reculada que 'ns torna á set ó vuyt anys endarrera quan lo género de revistas ab gran ringo-rango de decoracions y trajos y *pataitas* estava en gran predicament.

GRAN-VIA

Los Srs. Perrin y Palacios y ls mestres Caballero y Nieto son els notaris que han autorisat *El Testamento del siglo*. El pobre siglo al morir deixa per tota herencia un pisto manuego y disposa que l'amortallin ab una alfombra de retalls de tots colors. Aixís ens ho fá creure, lo carácter de aquesta obra qua 's nudreix ab los mateixos tipos, truchs y xiates de moltas altras produccions del género xich vistas y revistas un milió de vegadas.

Aqueixa falta absoluta de novetat no vol dir que l' públich, sempre fácil de contentar, deixi de véurela ab gust y hasta de aplaudir alguns passatjes.

Bé es veritat que la pildora ha sigut hábilment daurada per l' empresa, que no ha escatimat gastos en l' aparato, l' vestuari y tot lo demás. Las decoracions del Sr. Chia son molt ben entesas y produheixen excelent efecte.

N. N. N.

CADA HÚ PER 'LLÁ 'HONT L' ENFILA

Canti el romántich donzell
l' amor que sent per sa aymada
davant la gòtica entrada
del antiquíssim castell.
Canti el filósop gat-vell
ab el sen tó sentencions
dihent vritats al engrós
y fingiatse manso, manso,
que aquell que no te un romanso
en aquest mon ne té dos.

Canti el simbólich minyó
que 's deixa créixer la llana
per no pagá els drets de Aduana
que paga la de moltó,
la sugestiva impresió
de Natura, en lo plé estiu,
la calda, lo bosch omriu,
la verneda, las montanyas
y una vaca cega (*) ab banyas
que s' abeurá á prop d' un riu.

Canti alegre enhorabona
el tenoret de café
qu' en sa gorja 's creu que té
la fortuna de 'n Girona.
Canti lluhint sa carona
l' etíle més divinal
tot sent contorsions á dalt
del tablado 'hont s' exhibeix
per veure si conseguix
engrescá algún animal.

Canti de nit per las 'ceras
el sereno l' hora justa
espantant sa veu robusta
á més de quatre *trinceras*.
Canti el mossén las darreras
absolitas 'prop del difunt
que deixa de diné un munt
destinat á obras piadosas,
perque las portas grandiosas
del cel, se li obrin al punt.

Canti el ceguet ab catxassa
pel carré un romanso nou,

(*) Consti que no aludeixo á ningú.

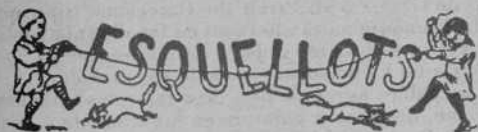
ab veu que á tothom conhou
pro que tothom de llarch passa.
Cantí aquest govern fardassa
que 'ns munyeix per tots cantóns
l' augment de contribucions
ó bé l' embarch per la cara,
que 'l poble, lo qu' es per ara
sembla no está per cansons.

Jo ab el cor vessant de dol,
si tinch un rato de vena
avuy cantaré la pena
del pobre Estat espanyol,
que se li ha ben post el sol
se pot dir al mitj del dia
des' que sab jòh villania!
que 'l rey de l'art de 'n Frascuelo
se ha hecho cortar el pelo
si es que encar pelo tenia.

Ell, lo colós que ab gran brillo
despatcava muy risueño
desde el més astut miureño
al més valerós saltillo,
sortir ara ab l' estribillo
de que la arena abandona
perque sa mullé' ambiciona
viure aprop seu, mostrant clar
que lo que no vá lograr
cap toro, logra una dona.

¡Oh l' art está ben perdt:
sens ell la festa es á terra,
la retirada del Guerra
altre guerra ha promogut:
l' assumpto es molt peliagut
y es precis posarhi esmena,
si ell volgués torná á la arena
á lluhir calva y pantorrillas
¡la pérdua de las Antillas
no 'ns causaria cap pena!!

ERRAT.

No extranyin que no 'ns ocupém de la qüestió
palpitant, que segueix sent la dels embarchs y la
de la resistencia passiva.

Tením pendent sobre del cap lo sentit jurídic
del Sr. Silvela, y sí, per desgracia, 'ns arribava á
caure al damunt, podria estabellarnos.

Ben clarament ens ho va donar á entendre, di-
mars á la tarde, l' hermano Sanz Escartín, en una
reunió dels representants de la premsa que va con-
vocar al séu despaig.

No teníam el gust de conèixer personalment á tan
simpátic personatge, y hem de confessar que sor-
tirem verdaderament encantats de la seva exquisita
amabilitat y cortesia, aixís com del bé que 'ns vol-
perque ell també ha sigut periodista—notificantnos
que las garantías constitucionals estavan suspesas,
y qu' en lo successiu era necessari que 'ns abstin-
guessim d' excitar directa ó indirectament la resis-
tencia passiva al pago de las contribucions, ente-
nentse que 's considerarán com á excitacions fins
aquellas noticias que directa ó indirectament ell
cregui que poden alentar als contribuyents moro-
sos. ¡Ell!

Es á dir, que sobre aquest assumpto regirá un
criteri molt fi... tant fi com el tall de la daga floren-
tina quan está esmolada.

ENTERANTSE

—¿Qu' es veritat aixó de que la plassa está en es-
tat de siti?

—Si acás será un' altra plassa: á la de Sant Joseph
no 'ns han dit res.

Per expressar de una manera ben gráfica 'l resul-
tat de l' entrevista:

Després de obsequiarnos ab gran copia de piro-
pos y paraulas afalagadoras, casi diríam untuosas
com la pomada; després de repartir cigarros de l'
Habana entre 'ls periodistas que 'n van volguer
(nosaltres no 'n prenguerem), l' hermano Sanz Es-
cartín va emplear sas dos primorosas mans—sense
tocarnos per supuesto—de una manera verdadera-
ment encantadora.

Figúrinse que ab l' una 'ns va obrir els ulls, y ab
l' altra 'ns va tancar la boca.

Y aixís ens hem quedat: ab la boca tancada y ab
els ulls oberts com unas taronjas.

Sembla que l' Academia de la Llengua rebrá una
ordre del govern, manantli excluir de la nova edi-
ció del Diccioniari qu' está preparant, la alocució ad-
verbial SIN EMBARGO.

MEDICINA GUBERNAMENTAL

Cordó sanitari.

Creu el govern que la tal locució al dir que no hi ha embarchs, senta una afirmació falsa y subversiva donant alas als contribuyents que 's negan al pago dels impostos.

Lo dilluns passat se verificá 'l traslado dels restos mortals dels may prou plorats fundador d'aquest periódich D. Ignocent López Bernagosi y sa esposa D.ª Joana Benturas, pares de nostre bon amich D. Antoni López, desde sa antigua tomba situada en la Vía de Sant Olaguer, agrupació 4.ª, á la nova sepultura que la pietat de son fill els ha erigit en la mateixa Vía, agrupació 5.ª, terreno lletra K.

L'acte fou presenciat per alguns amichs que volgueren rendir á las despulles dels esposos Lopez-Benturas aquest últim tribut.

L'allocució del hermano Sanz Escartín procurant posar en contrast la conducta dels poderosos que ab tot y gosar de totes las ventatjas de una lley qu' encare no se sab si es prou justa no volen pagar las contribucions, y 'ls humils treballadors que ni per procurar el pá de la familia se separan de la lley, ha produhit á Barcelona un efecte colossal.

Nosaltres varem notar una gran mullena al peu de totes las cantonadas abont l' havían fixada.

Y es que tots els que la llegían, industrials y obrers, ríchs y pobres, grans y xichs, se conmovían y ploravan llágrimas abundants.

De aquesta feta sembla que 'l Sr. Milá y Pi introduhirá una gran economia en lo pressupost municipal, suprimint el *riego* dels carrers de la ciutat.

¶ Títul de la última producció del Sr. Ferrer y Codina:

«No 's pot dir.»

Vamos á veure: ¿qu' es lo que no 's pot dir? ¿No 's pot dir si es original ó si es un plagi?

VISITA D' INSPECCIÓ

—¿Tocan bé aquestas balansas?
—¿Qué vol dir si tocan bé?
—Si están ben afinadas, hombre.

Donchs, per procedir honradament, jo crech que s' ha de dir!

¿No son vostés de la mateixa opinió?

Al Govern civil s' están fent importants obras de restauració que serán costejadas ab lo producte de la higiene.

De manera que si qualsevol de las noyas matriculadas s' escau á anar un día al despaig de la primera autoritat de la provincia, podrá dir:

—Tota aqueixa hermosura de mobles y de tapisos, ha sortit del nostre treball.

¿Veritat qu' hem arribat á un grau de regeneració que ningú se 'l esperava?

Ja haurán observat que l' apellido del arcalde de 'n Villaverde 's compón de dos notas musicals: MI-LA.

Res tes donchs, d' extrany, qu' en una ciutat tan filarmónica com Barcelona, tothom s' atreveixi ab ell.

L' arcalde de 'n Villaverde es un home que 's porta 'l *solfecat* á sobre.

Escoltin ¿varen llegir l' última dominical de 'n Mañé y Flaquer, defensant fins ab textos teològichs l' obediencia á las lleys, sigan bonas, sigan dolentas; sigan justas, sigan injustas?

Si no ho han fet encare 'ls recomano que 'l llegeixin.

A mí, á lo menos va produhirme un efecte despampanant.

Perque, vaja, de solos de *violón* se 'n senten tot sovint. Lo que no s' havia sentit may—sens dupte perque aquesta gloria estava reservada al Sr. Mañé y Flaquer—era un solo de *fagot*.

La banda municipal ja no tocará tan sols al Passeig de Gracia ó al Parch de Barcelona, sino que cada diumenje anirá alternant en los distints pobles del Plá que sigueren objecte de l' agregació.

Aixís ho ha disposat l' arcalde regenerador.

Los pobles agregats demanan reformas urbanas, higiene, limpiea y baratura en los alimentos... y ell per ara 'ls dona *música*.

Y que vajan ballant al só que 'ls toquin.

Escolti, Sr. Villaverde:

¿Qué n' hem de fer de aquells timbres de guerra, que vosté va posar á la venta, y que avuy ja no serveixen?

Son molts las personas que varen comprarne una partida, y ara 's troban ab los diners fora de la butxaca, y sense que ningú 's cuidi de reintegrarlos ó á lo menos de cambiárls'hi per altres sellos d' us corrent.

Bé 's queixa tothom de aquesta anomalia, y 'l ministre de Hisenda com si li diguessen Lluçia.

Aixó Sr. Villaverde—dispensim que li diga—es un cas de resistencia passiva al reintegro de una cantitat injustament retinguda.

¡Y ja te sort que 'ls acreadors de la Hisenda no tenen medi d' embargarli la cartera, perque en aquest país la lley, sempre será un embut!

Ha sigut necessari que un periódich fes públicas las hassanyas lúbricas de un empleat dels Pares de familia, perque aquests se decidissen á donarli 'l despido.

Pero s' ha de creure que alguns d' ells n' haurán tingut un sentiment molt gran.

Perque si bé es veritat que 'l tal empleadet ab sas trassas y manyas cobrava de las casas *non sanctas*,

DE CASA Á L' ARCALDÍA

fentse un sobresou que malas llengüas fan ascendir á doscents duros mensuals, també es cert que provehía de carn fresca y apetitosa á molts pares de familia desganats, y á n' aquells que per tenir mala dentadura necessitan menjars ben tendres, dels que 's fonen á la boca.

Per supuesto, que 'ls pares de familia al utilisar los bons serveys del *Celestino*, no ho feyan ab cap mala intenció, sino ab lo bon propòsit d' ensenyar á las pecadoras incipients lo camí del cel, y ho feyan ab tal empena de convicció, que la major part d' ellas, á la primera proba ja 's donavan per convenudas y per salvadas.

Tant es aixís que després del sacrifici, anavan ells á depositarlos en las aras del temple de la Moralitat púdicament embolicadas ab la clàssica *fulla*.

Per mes que sembli que faig la competencia á n' en Grilo, jo també vull dedicar els meus versos á n' en *Guerrita*:

Aquí van:

¡Salut minyó afortunat
que en ta feyna mitj moruna
has reunit una fortuna
que 'l mirarla fa fredat.

Los toros t' han respectat;
pero ta dona al revés:
ells may t' havían fet res,
en cambi, ella, la malehida
t' ha donat una *cojida*
que ja no te 'n alsas més.

Y ara si li semblan bé ja 'ls pot continuar al àlbum, y 'l regalo que cregui que m' haja de fer, lo pot enviar al *revistero* del *Diluvi* que dias endarra-rra duptava de que se l' hagués tallada perque no li havia enviat res... ni un pel.

Per últim tal ha sigut la resistència del poeta Campoamor, qu' en Romero Robledo ha desistit de coronarlo. Y aixó que ja ho tenia tot preparat perque l' acte resultés un tiberi dels mes grossos, sense reparar ab que l' autor de las *Doloras* no está ja perque 'l sacsejin.

Sembla que Campoamor pera convencer á n' en Romero li va dirigir la següent

HUMORADA

«Deixam tranquil; soch vell y estich xacrós...
y si 't vols divertir, cómprat un gos.»

Aquesta humorada tingué 'l privilegi de fer per-

—Es un gust viure tan aprop de la Casa gran. Un no ha de fer més que baixar l' escala y cridar als Xanxes: ¡A formar que vaig al despaig!

dre 'l bon humor al xulo antequerá, de *cuyas* resultas va perdre la gana... y las ganas de coronarlo.

Un domador que portava 'ls cabells molt llepissos pudint á perfumería de una hora lluny, ficava 'l cap dintre de la gola de un lleó.

—¡Ay si 'l lleó tancava las barras!—deya un espectador molt nerviós.

—Fuig, home ¿qué ha de tancar?—li observava un altre tot tapantse 'l nas.—¿Que 't pensas que á las fieras els hi agrada la carn humana amanida ab pomada?

A L' INSERTAT EN L' PENÚLTIM NUMERO

- 1.ª XARADA.—*Bo-que-ria.*
- 2.ª Id. —*A-mar-gós.*
- 3.ª ANAGRAMA.—*Set—Est.*
- 4.ª TRENCA-CLOSCAS.—*La Bogeria.—Narcis Oller.*
- 5.ª TERS DE SÍLABAS.—

MA	GI	NA
GI	NE	SA
NA	TA	LI
- 6.ª INTRÍNGULIS.—*Eustasio.*
- 7.ª GEROGLÍFICH.—*Per sobretodos los sastres.*

XARADAS

I

Vegetal *prima-girada*,
la *segona* un animal.
(La gent diu que n' es doméstich;
pero sempre está fent mal.)

La *tercera* es una planta
que 'n diuhen medicinal.
(Sols per curars'hi, 'n Sagasta
li plau molt estar malalt.)

Quarta-*tres-quarta* una trampa
per agafá un animal.
(Espanya 'n va posar cria
y nó li deixan ni un ral)

Ara si acás confegeixen
eixas sílabas com cal,
un poble de Catalunya
trobarán qu' es el *Total*.

J. PRATS DE VILASAR.

II

Prima-dos un vegetal,
dos-tercera construcció;
trobarás en lo *total*
un animal molt bufó.

UN GOMÓS.

MUDANSA

Estimada Salomé:
Fa mitj any soch presoné
d' aquests cafres filipinos
qu' ens tractan com á tocinos.

Ara bé;
com no penso torná á Espanya
pues estich com una canya
de tant que m' han fet pati
y estich á punt de mori,
t' baig de di:

Primer, que 't conservis bona
y quan tinguis una estona
te 'n pots aná cap al hort
y allí ahont paria la *tot*
de la Pona,
si regiras la *total*,
procurant no ferte mal,
en un sot molt ben posada
una *tot* hi ha enterrada
y tapada.

A dins d' ella hi ha d' havé
una pesseta ben bé,
tots ella es en calderilla,
ja te la pots quedar, filla.

Salomé:
jo ja vaig á tocá el dos
d' aquest mon, aixis adió;
no passis may cap apuro
y que Deu te dongui un duro...
y á mi dos.

VICENTÓ.

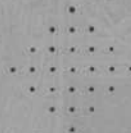
TRENCA-CLOSCAS

O O O O

Formar ab aquestas quatre vocals y quatre consonants lo
mom d' un home.

A. MESSEGUER.

ROMBO

Primera ratlla vertical y horizontal: consonant.—*Se-gona*: animal.—*Tercera*: prenda de vestir.—*Quarta*: estat africá.—*Quinta*: en las iglesias.—*Sexta*: animal.—*Séptima*: consonant.

P. B. VILAFRANCA.

CONVERSA

- ¿Ja sabs qu' en Felip se casa?
- ¿Ab qui?
- Ab la noya de la Tresona.
- ¿Ab la Quimeta?
- No; ab la que t' hi dit ta poch.

PALLET.

GEROGLÍFICH

S I F I

pigota

:

×

A

RE

T A N T

UN XINXONET.

Antoni López, editor, Rambla del Mitj, 20.

A. López Robert, impresor, Asalto, 63.—Barcelona.

ANTONI LOPEZ, Editor, Rambla del Mitj, número 20, Llibreria Espanyola, Barcelona. Correu: Apartat número 2.

Divendres que ve, día 3 de Novembre

NÚMERO ESPECIAL EXTRAORDINARI DE

La Esquilla de la Torratxa

DEDICAT Á LA

FESTA DELS MORTS

Notas cómicas y artísticas.—Text de actualitat alusiu als **Morts**.

Apesar de lo espléndit del número no costará mes que **10 céntims!**

~~~~~  
**DON JUAN TENORIO**

POR

**D. JOSÉ ZORRILLA**

Precio : 2 pesetas.

~~~~~  
EL NUEVO TENORIO

DE LOS

Sres. BARTRINA y ARÚS

Precio : 2 pesetas.

FECUNDIDAD POR **EMILIO ZOLA**
Dos tomos 8.º Ptas. 4.

ALMANACH

DE

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA

Continuan los traballs d' impressió d' aquest popularíssim **almanach**.
L' almanach pera l' any 1900 conté reformas de gran importancia que á son degut temps donarém á conèixer.

Dentro pocos días se pondrá á la venta el

ALMANAQUE BAILLY BAILLIERE

Ó SEA

PEQUEÑA ENCICLOPEDIA POPULAR DE LA VIDA PRÁCTICA

PRECIOS

Rústica Ptas. 1'50.

| Encuadernado Ptas. 2.

NOTA.—Totthom que vulga adquirir qualsevol de dites obras, remetent l' import en libransas del Giro Mútuu ó bé en sellos de franqueig al editor Antoni López, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu, franca de ports. No responém d' extravios, no remetent además 1 ral pel certificat. Als corresponsals de lacasa, se 'ls otorgan rebaixas.

GEROGLÍFICH

¿De qui es aquesta ma?